

III. zhromadźizna,
18. decembra 1892.

Prítomny wjeled. kuzej kan. a praeses.

Lotta přednosuje, něšto wo powostatankach pohanskeho nabožinstwa we Lužicomaj. Reč je nimale dobre a zmylkwow poměrnyje malo. Škoda, zo rečnik njeje samostatnišo postupował. Jeničy A. Černeho nastawok, Mythiske bytosće Łužickich Serbow w L. M. J. je wuziwał, a tón hišće njemustuje, dokelž je wjele króteit. Wjacy autorow wuziwać, tyel přiručać, jednotliwe wacy do organiskeho cyłka zwjazać — to reča serbski přednosk přehotować.

Po přednosku reči starši wo wuznamje dokonjaneho a njedokonjaneho stowjesa, wo twórbje awrista a twórbje přichadneho časow.

Přitom přednosuje Smola z 2. S. „historije“ někotre njedkola jnoš potójcu toho, štož bě so jemu poručilo, a tež tu potójcu dase' njejasnje a njelepje. Njeje přeca khwile met. . . Starši přisa so ze njeznatymi stowami z tyohle rjedkow.

Pokładnik naponima, zo so hody njeby na „jubilejny fond“ zabylto. Wubjerk rady přikłosuje. — Tež přjedawšim